

Читалище

съвременна

брой 55, април 2013

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-Р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 Г.“

ГОСТУВА НИ ЛИЛЯНА СТЕФАНОВА

На 13 март (сряда) 2013 г. в Студио 5 на Националния дворец на културата се събраха приятели и почитатели на Лиляна Стефанова, която беше гост на Литературна гостоприемница с Надежда Захариева. Повод за срещата беше новата стихосбирка „Другата в мен“ на голямата ни поетеса.

Слово за лириката ѝ, както и за нейните преводи произнесе Драгомир Шопов, който също е чест гост на читалището (словото му четете на стр. 2). Стилно и с вкус Лиляна Стефанова чете свои стихове и преводи. Авторецитала ѝ продължи актрисата Станка Калчева, която изпълни още стихотворения.

Песните на Йорданка Христова, дошла специално, за да поздрави любимата си поетеса, бяха другият чудесен акцент на вечерта.

Йорданка Христова, която също беше гост на вечерта, първа получи автограф от новата книга на Лиляна Стефанова

РАЗЛИЧНИ ИСТОРИИ

ИСТИНСКО БЛАГОРОДИЕ

Алфонс, цар арагонски, като му глумеше един ласкател и го хваляше, чи е царски син и царска унука, и царски брат, рече: Аз сичките тези за нищо ги имам, защо не са мои, ами чужди; истинското благородие е мудростта и учението.

ЦАР ЗА ГНЕВЪТ

Като устаре, философът Антиногор поиска от Август да го отпусти да си уге на отечеството, и той го послуша. Когато си отхождаше, помоли му се Август да му даде за проводяк някой добър совет. Тогази рече философът: Кога си гневен, о царю, да не речеш нищо, нити да сториш, доде не причитеш а, б, в... Той-зи час го улови царят за ръката и му рече: Йоше ми требаш. И го държе през сичката нея година, защо знаеше, че най-добър цар за гневът е маянето.

Из шеста глава на „Буквар с различни поучения, собран от Петра Х. Беронича за българските училища“, известен като „Рибен буквар“ от Петър Берон, 1824 г.

ЮБИЛЕЙНИ ВЕЧЕРИ ЗА ЕМИЛ ЯНЕВ

Проф. Емил Янев в СБК, 3 април 2013 г.

На 3 април 2013 г. в зала „Филип Кутев“ в Съюза на българските композитори Литературната гостоприемница с Надежда Захариева отбеляза 80-годишния юбилей на именития ни диригент проф. Емил Янев, главен художествен ръководител на Хорово общество „Христина Морфова – Български славей“ при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ За юбиляра и неговите артистични изяви през годините говори Иван Вълв, автор на книгата „В лабиринта на петолинето. 12 интервюта с проф. Емил Янев“.

За юбиляра и неговите артистични изяви през годините говори Иван Вълв, автор на книгата „В лабиринта на петолинето. 12 интервюта с проф. Емил Янев“ (откъс от нея четете на стр. 4), издадена по повод годишнината на професора. Водещата Надежда Захариева прочете откъси от книгата, като по този начин акцентира върху особено важни моменти от творческата биография на проф. Емил Янев.

Музикален поздрав към юбиляра и присъстващите на вечерта поднесоха Асен Хинов и Цветелина Брешкова, китаристи.

На 10 април 2013 г. в зала „България“, в рамките на Европейски музикален фестивал 2013 (част от календара на културните събития на Столична община) се проведе юбилеен концерт на проф. Емил Янев. В него прозвучаха творби на Бах („Шакона“), Й. Боца („По върховете“ – концерт за валдхорна), Георги Арнаудов (Концерт за цигулка) Вивалди („Годишните времена“ – „Есен“ и „Зима“), Рахманинов („Богородице Дево“ и „Среднощно бдение“) със солисти Ясен Теодосиев (валдхорна), Мила Георгиева (цигулка), Цветана Бандаловска (сопран) и Младежка филхармония „София“. Концертът завърши с изпълнение на Хорово общество „Христина Морфова – Български славей“ (Лео Делиб („Messe Breve“ – „GLORIA“) със солисти Цветана Бандаловска и Диана Филипова (алт).

Всички произведения бяха по аранжирани на проф. Емил Янев, който заедно с изпълнителите бе възнаграден от публиката с бурни и заслужени аплодисменти. Накрая и изпълнители, и публика изпяха за него „Многая лета“.

ПОКАНА

Литературна гостоприемница при НЧ „Д-р Петър Берон“, Национален литературен салон „Старинният файтон“, Тангра ТанНакРа Общобългарска фондация, Съюз на тракийските дружества в България и Българска академия на науките ви канят на 17 април (сряда) 2013 г. в Голямата зала на БАН (бул. „Цар Освободител“, Народно събрание 4) на вечер с Елена Алекова и книгата ѝ „Сънища и скрижали“ (стихотворения и поеми). Вечерта ще се състои със специалното участие на Бисер Киров, Надежда Захариева (водещ), Никола Иванов (слово), Никола Инджов, Велин Георгиев и актьора Веселин Калановски.

На стр. 3

С ДИХАНИЕТО НА ЖИВОТА

Драгомир ШОПОВ

Шокиращо* е заглавието на новата стихосбирка на Лиляна Стефанова – „Другата в мен“. Шокиращо и интересно, а може би редом с това – и трудно за дешифриране. Не се знае кое е доминиращо в подобен случай: известното за авторката, това, с което ние сме запознати досега или неизвестното, загадъчното, другото, за което е дошло време да се покаже. При това показване е неминуемо натрупването на нови пластове познания, на нови светлини и сенки върху лицето на поета. А когато този поет е жена, става още по-любопитно. И естествено възниква въпросът кое е по-истинско от двете лица; в какви взаимоотношения се намират известната и другата; възможно ли е противопоставяне, някаква по женски аргументирана мнителност или стремеж за превъзходство. Или се получава пълно прекриване по пътя към самоосъществяването, пълно допълване, за да се изгради по най-добрия начин образа на цялото. Лиляна Стефанова отговаря достатъчно добре на тези въпроси. Другата в нея е необузdana, неразумна, стихийна. Тя мечтае да бъде свободна, да бъде влюбена, готова е като опитен мореплавател да разпъне душата си, за да спаси потъналите мечти. И другата не е научила голямата игра на ловките играчи. Тогава? – Тогава ни идва на помощ усещането, че друга просто няма, не съществува. Всичко, което може да се предположи за нея, всичко се отнася за първата, която се казва Лиляна Стефанова. И тя си играе ловко с римите, и тя страда, че все по-рядко някой шепне „две хубави очи...“ и тя е неутешима в света, „преял от алчност и нелюбов“. Значи другата не е алтернативно изваяна, не е коректив на душата с нейните емоционални изригвания. Тя просто допълва усещането за единност, единност неотделима, необходима на цялото. Но, сигурен съм, ако другата съборка в нещо, то това ще рефлектира болезнено върху чувствителната поетеса. А тя не иска много (другата също). Исква „прашинка радост“, иска да въткне в косите си свежи жълтурчета, иска да има по-малко грубост в нашия труден живот, иска да зарадва някого, въпреки че добре знае колко усилия би й коствало това.

И в новата си книга Лиляна Стефанова е такава, каквато добре я познаваме. И тук тя е искрена, умело съчетала своята чисто женска сетивност с диха-

нието на живота. И тук амплитудата на нейните изживявания е твърде широко ситуирана: от усмивката насила – до залостения в гърлото отчаян вик; от безмълвните есенни вечери – до нежната тъга по очаквания, който може би някога ще бъде до нея; от волната дума „искам“ – до желязното „трябва“; от градското всекидневие и уличната навалица – до изразителното „сама и беззащитна гълтам скука“.

Това е Лиляна Стефанова – трепетна, развълнувана, отчаяна, наранена и все пак непоправимо жизнена, свободна, готова да танцува с веселия вятър, влюбена в непозволените скорости на живота, грижливо съхранила детското и палавото в душата си... По такъв начин поетесата сътворява една широкообемна поезия, пълна с недоизказаност, със задъханост, с мъртви илюзии, с тревожни въпроси, с отчайващо, но искрено самовглъбяване, без да се бои да признае и болката, и слабостта си, без да се старее да се хареса някому. Тя просто вика: ето, това съм аз, такава съм! И все ми е едно дали ме приемате или не...

Поезията на Лиляна Стефанова в тази книга е съвременна в най-точния смисъл на това понятие. Поезията на един градски човек, жител на XXI век, който е обладан, въпреки всичко, от обич към човека. А тази обич е „като отхапано крайче“ от питата на слънцето, която залазва“. Не, обичта не залазва. Лиляна Стефанова е най-сериозното потвърждение на тези мои думи. Когато и да са родени нейните стихове, в радостни или тъжни минути, те са една победа на словото над битието, те са и едно преодоляване на всичко, което ни обременява и нерядко отчайва в немилостивата воденица на времето.

В интересната си книга „Свят в 33 лица“, издадена преди няколко години, Лиляна Стефанова разказва за своите срещи със знаменити писатели от цял свят, в това число и с руски автори. Тя пише за Константин Симонов, Павел Антоколски, Владимир Солоухин, Михаил Светлов. От всички тях има нейни преводи на техни творби, които заедно с още много популярни имена на руски поети съставляват втория раздел на настоящата ѝ стихосбирка „Другата в мен“. Четейки тези изящни преводи си припомним моменти от разговора на Лиляна с големия поет Павел Антокол-

Лиляна Стефанова в Студио 5, 13 март 2013 г.

ски, в който разговор той изказва ценни мисли за поезията и за преводаческото изкуство.

За превода подчертава, че главното условие, което трябва да спазва поетът-преводач, се крие в това той да превежда близки до неговия натюрел поети. Така именно е постъпила Лиляна. Подборът на превежданите поети говори за стриктното спазване на това условие. Твърде близки до нейния творчески натюрел са Юлия Друнина, Юнна Мориц, Римма Казакова... Тя ги познава отлично, с някои от тях е била състудентка в Литературния институт „Максим Горки“ в Москва, поддържала е постоянна връзка с тях през годините. Ето къде се крие разковничето на нейната преводаческа сполука.

Аз познавам някои от оригиналите и виждам колко прецизно и точно те са преведени на български език. И една съществена констатация – има много общи черти като светоусещане, като емоционално вглъбяване, като изразна система, като архитектурника на стиха, ако щете, в някои от стихотворенията на Лиляна и тези на Маргарита Алигер, Римма Казакова и Юлия Друнина.

Ясно е впрочем, че емоционално-творческата нагласа на Лиляна Стефанова, нейната същност на отговорен и самовзискателен творец, който отлично борави с богатствата на нашия език, ѝ позволяват да реализира по най-добър начин творческите си замисли и като

преводач, и като създател на голяма поезия.

В книгата, която разглеждаме сега, има един много силен акцент. Той се нарича „Прощаване с Юлия“ и е предизвикан от трагедията със самоубийството на голямата поетеса. Това стихотворение е една потресаваща присъда на нашето мизерно съвремие, което най-безмилостно унищожава своите най-верни, искрени и талантливи деца. Наивната, красивата Юлия Друнина се чувства излъгана, предадена и ограбена от човека с белег на челото, който, щедро ласкан и платен от богатия Запад, погребва надеждите на милиони за социална и духовна справедливост и за по-достоеен живот. Каква непреодолима пропаст дели двата свята – на таланта и на предателството!

Той.

Толкова пъти избиран

за мъж на годината. Шик.

Все на кориците – лъскави,

многотиражни –

на лъвските Таймс, Щерн, Нюзуик.

Ти очарована гълташе думи миражни.

(...)

Как му вярваше – красавице

с лековерен нрав.

Болката диктува гневните строфи на това стихотворение, на този вик и протест и несъгласие с конюнктурата на непочтеното време. Стихът е накъсан, задъхан, парещ. Думите се впиват като удар на светкавична шпага върху продажното лице на онзи, чийто живот е все в „първа класа. Конкорд“. И плачат тези думи за погубения талант, за погубената честност. Няма я вече жената, носила с гордост във военните години „своя обгорял шинел“. Сега всичко свършва. Нейният изтощен влак е дерайлирал. Няма го животът, след като един безчестник завинаги ѝ е отнел Русия.

Това стихотворение аз поставям сред най-забележителните творчески постижения на непримиримата Лиляна Стефанова. То би трябвало да фигурира в коя да е поетическа антология, посветена на нашето време, като свидетелство за човешко и творческо достойнство.

Лиляна ги притежава в достатъчна степен. Нека винаги да бъде така!

* Със съкращения

Надежда Захариева открива вечерта. Вдясно Лиляна Стефанова и Драгомир Шопов

Изпълненията на Йорданка Христова бяха проникнати с много любов и към Лиляна Стефанова, и към публиката

Председателят на Съюза на българските писатели Николай Петев поздравява видната ни поетеса

Елена Алекова

Из „ПРИРОДА“

На Милена Цанева

КАНТАРИОНИ

I
1. Светът понякога е много тих, така е тих понякога, че свети като предутрин ясна, като стих, узрял внезапно от небитието.

Сред заросени, дъхави ели разпукват чашчици кантариони. Невероятно щастие вали, което ти – отнякъде – си спомняш.

2. Изгрява слънце като в първи ден на мирозданието и на светлината. Животът е от земна кал слепен, но се възвзема в лъч от необята.

В сърцето ти високи небеса налучкват пулса в земните туптежи. Отърсва трънче капките роса и – грейнало – на слънцето се ежи.

3. Невероятно щастие вали – безкрайно, безпричинно, безусловно. Не искаш нищо повече, нали? Пропука храстче, клон. Прозвънне слово.

Ден първи изсред бездната тупти за новия живот, за всичко ново. И се роят в сърцето ти мечти – за щастieto за да е готово.

II
1. А кантарионът не разбира, че е тъй вълшебен и че свети като слънце, спряло на баира миг преди да плисне над полето.

Че го гледа някой и немее всред преображения чудесни. Просто пуква чашчици и грее в своето първично съвършенство.

2. Може би и ти не знаеш още, може би дори и не предчувстваш, че от този звън и твойта кожа грее всред събудената пустош.

Че душата ти потрепва с пукот и – разцъфваща – искрици рони като слънцето, поспряло тука, като жълтите кантариони.

3. Може би така и още Някой наблюдава нейде от всемира и от нищо нищо не очаква, и не иска нищо, не разбира.

А цъфтежът златен на дъха Му рони щастие невероятно. И вали, вали, вали измамно и почти реално над земята.

III
1. Кантарионът. Слънцето. И ти. И разискрилите се рой мечти. И още Някой в бездната звънтяща, Който за нас послания изпраща.

И просто над стаените ели невероятно щастие вали. И светят жълтите кантариони. И трънче слънчевото зайче гони.

2. Не е ли сън? И този Някой кой е? Кантарионът. Слънцето. Изноят. Разлистената бездна. И въпроси, които ей така, без цел се носят.

Не питай нищо. И не искай нищо. А само дишай, дишай, дишай, дишай... Светът е взрив в сърцето на всемира, разпръсва се и себе си намира.

3. Светът е тази утрин. Този ден. И този стих, в темела им вграден. Светът си ти. Светът е онзи Някой. Кантарионите, разнесли мрака.

Светът е този миг. И този огън. И тази светлина. И този звън. Светът е сън в усмивката на Бога. Както е сън и Неговият сън.

ПЕПЕРУДА

I
1. Такива ведросини небеса изгряват над сребристите баири и ти изсред искрящата роса със вятъра – от Нищото – извираш.

Без плът, без дъх, съвсем като перце сред паяжинки и цветя се носиш и Нечии – невидими – ръце те гъделичкаят по петите боси.

2. Какъв безкраен ясен ден гори – събужда се, ликува всичко живо, и виждаш как над сините гори смъртта като мъглица се извива

и се стопява в златните лъчи, във въздуха... И няма нищо страшно. Плашило само някакво стърчи, което даже гаргите не плаши.

3. Това е твоят ден и твоят сън в безбрежното жужене, в светлината и ти си някак тук, но и извън, отвъд и някак плътно във нещата.

Окълпани от вчерашния дъжд, дърветата – на слънцето – сияят. И става толкоз ярко наведнъж, че може да надникнеш и в безкрая.

II
1. Пеперуда летяла, летяла, опленена в летежа изцяло, не видяла, че вейнали вихри, и не чула гласчетата тихи

на цветята, които звънтели, че събират се черни къдели, че се скупчват, растат и надвисват все по-черно, по-тежко, по-ниско...

2. Пеперуда летяла, летяла – сякаш звън – над полянката бяла – сред глухарчета и сред тинтява, без да вижда какво приближава.

И дори не разбрала как всичко затрепяло, а тя е самичка – беззащитна, безмълвна, безкрила пред мощта на вселенските сили.

3. Пеперуда летяла, летяла и с големия дъжд отлетяла, отлетяла натам, накъдето се прелива земята с небето.

А когато душата ѝ чиста прекосила междата лъчиста, над света, над полянката бяла пъстроцветна дъга заблестяла.

III
1. Плашилото от вятъра дрънчи, размята смешни дрехи, шапка смешна... Но, струва ти се, Нечии очи през черните му дупки в теб се вглеждат.

Наоколо шурчета на възбоз цвърчат, провъзгласяват, че са живи – ако би слезнал от небето Бог, едва ли щяха да са тъй щастливи.

2. Мъглицата изчезна яко дим – стопи се, сля се с бездната прозрачна, и този свят е тъй неустоим и тъй голям и млад, че ти се плаче.

И помен няма вече, не личи дори следа от рукналата бездна. Плашилото на припека стърчи и сякаш че на Нищото се плези.

3. Рояк от пеперуди се върти и с танца шемет пърха в необята, и смътно се досещаш, че и ти си просто само звън от светлината.

Танцуваш по лъчистата межда на косъм от небето и земята, където, възкресени след дъжда, блестяят на пеперудата крилцата.

КОНЕ

I
1. Пронизващ вятър вее на върха. Самотно е. Огромно. И красиво. Под тебе планината – като храм – във всичките посоки се разлива.

Така е тихо. Няма ни шурче, нито плашило смешно – да протрака. Тук времето е спряло да тече. Небе. И нищо повече нататък.

2. Животът нейде в ниското шуми. Но ти не чуваш нищо. Няма нищо. С небето сте. Безкрайни. И сами. И камъкът, обрасъл с мъх и лишей.

В гърдите ти е празно. Тишина. Така е тих олтар след литургия. Отсяваш всичко тленно настрана – нетленното на едри лътки пиеш.

3. Вървиш в замая от предусет благ, от облаци, от слънце, от простори. И уж се спускаш, а неясно как все ти изглежда, че вървиш нагоре.

Заплита се в краката ти трева с клонците на вироглава хвойна. И проумяваш – ясно при това, че идваш си от она свят – към тоя.

II
1. Тук всичко е полет. Тук всичко е вис. Орлите – над всичко – се реят. Духът е спокоен. Просторът е чист. Селцата от ниското греят.

Животът е сцена, илюзия, сън. А може би – сън на съня ти. На теб ти се струва лъжовен – от вълн. И много реален – от върте.

2. В ливадите долу препускат коне, от нещо уплашени явно. Изглеждат мираж в маранята, поне додето без дъх наблюдаваш.

Но щом приближиш и от лудия бяг препусне духът ти без стреме, усещаш как чаткат с копита и как със ноздри пръхтят устремено.

3. И колкото повече ставаш от плът, и колкото повече слизаш, нещата край теб уедряват, растат – по-истински – все по-наблизо.

Конете са спрели и кротко пасат. Жребчетата невинно подскочат. И някак несетно над пращия път се спуска – с пращинките – здрачът.

III
1. Може би защото няма този ден да се повтори и защото е измамен, но и истински – безспорно...

Може би защото всичко е щастливо разцъфтяло – да препуска, да обича, да е чудно, да е цяло...

2. И нагоре, и надолу – красота. Непонятна. Шеметна. Могъща. Чак се вижда здрачът как обгръща и погълна земните неща.

А конете литнаха нагоре и в неясната далечина Някой във заграда ги затвори. И настана нощ. Без светлина.

3. Може би защото вече всичко спи и прецъфтява и животът е обречен на покой и на забравя –

ти грабни парченце златно от света, от светлината. И щом прекосиш междата, си го пресъздай. Оттатък.

В ЛАБИРИНТА НА ПЕТОЛИНИЕТО

Иван ВЪЛОВ

Откъс от книгата

Четвърти разговор (13.04.2009)

– В предишните разговори, освен за своето родословие ти разказа и за периодите на своето ученичество и студентство. След като сложи диригентската диплома в джоба си, как продължи развитието ти като диригент?

– В началото на 1955 г. целият първи хорово-диригентски випуск успешно се дипломира и всеки започна да си търси работа, понеже получените заповеди за разпределение бяха голям бюрократичен гаф на централната държавна администрация – повечето от посочените ни места бяха заети! Единици – като Любомир Каролов, разпределен за хормайстор в Софийската опера, Венета Вичева – разпределена за диригент на хор „Рилски звуци“ в Дупница, Марин Чонев – разпределен за диригент на хор „Морски звуци“ във Варна, Кирил Стефанов – разпределен за диригент на ансамбъл „Пирин“ в Благоевград, Ангел Христов – разпределен за хормайстор на пловдивската опера – бяха щастливците, които се възползваха от заповедите и веднага започнаха работа по специалността.

Един ден през есента на 1955 г. изненадващо вкъщи се обади по телефона артистичният секретар на Софийската филхармония Дончо Богданов – „дясната ръка“ на главния диригент проф. Саша Попов и ми каза, че професорът иска да разговаря с мен. Уговорихме деня и часа на срещата и в определеното време отидох във филхармонията. Много се вълнувах, защото не се познавах лично с прочутия артист, чиито концерти не пропусках, и от неизвестността на темата за предстоящия ни разговор. Саша Попов ме посрещна внимателно и без увод премина към същността на разговора. Тогава научих, че той е посетил „инкогнито“ концерта, който бяхме направили с „учебния“ хор в ЦДНА, изпълнявайки „Реквием“-а на Моцарт. Прикрит зад завесата на „царската ложа“ на балкона е проследил диригентските изяви на випуска ни.

– Няколко души ми направиха впечатление и вие бяхте един от тях – информира ме той. И понеже търсех помощник-диригент на филхармоничния хор, спомнил си за мен и ми предложи да заема тази длъжност.

Без да се замислям отговорих утвърдително, тъй като прецених, че това е голям шанс за моето бъдещо професионално развитие като диригент, без да се отказвам от намерението си да следвам оркестрово дирижиране. Така бях назначен за помощник-диригент на титуляра Никола Бочев, който беше едновременно и главен диригент на професионалния ансамбъл на МВР.

Понеже на Бочев често се налагаше да отсъства „по служба“, на практика по-голямата част от работата падна върху моите плещи, от което бях много доволен. Филхармоничният хор не беше щатен, а хоноруван състав. Това позволяваше в него да участват много професионални и добре подготвени гласовити непрофесионални певци. А получаваният от тях хонорар беше сериозен стимул за редовното и активното им участие в репетиционния процес, който се осъществяваше в камерната зала „България“ на напълно професионални начала.

Първата пиеса която трябваше да разуча с хора, беше прочутият „Реквием“ на Верди – задача трудна и отговорна, защото като във всеки професионален състав репетиционният процес е строго регламентиран във времето, а изпълнението – предварително афиширано. С филхармоничния хор разучих още ораторията „Да бъде ден“ от Веселин Стоянов, кантата „Александър Невски“ от Сергей Прокофиев, грандиозната меса „Миса солемнис“ от Бетховен и пр. С филхармоничния хор работих до разформирането му през 1958 г. и въпреки че този период беше краткотраен, той изигра положителна роля за моето диригентско развитие и стана причина 1957 г. да бъда поканен за диригент на представителния профсъюзен ансамбъл „Георги Кирков“.

Документираният ми трудов стаж започна от 15.09.1955 г., когато станах и методист по музика в „Методическият кабинет“ на Столична община. Това ми позволи да разширя административната си компетентност и представите си за комплексната дейност на професионалния диригент. Освен посещенията по график на репетициите на различни хорове, бях и един от преподавателите в школата на общината за повишаване квалификацията на диригентите и солистите на софийските непрофесионални хорове, които обучавах по дирижиране, солфедж и теория на музиката. Един от нашите възпитаници беше студента в Художествената академия и солист на Академичния хор – Никола Гюзелев, който след това направи световна певческа кариера.

Ние, работещите в Методическия кабинет, изнесохме на гърба си цялата организация и реализация на финалния етап на Първия републикански фестивал на художествената самодейност през 1959 г. Ръководител на софийския щаб беше секретарят на Градския комитет на БКП Стефан Ганев – бивш офицер, който провеждаше „оперативките“ от един до три часа (!) през нощта и на следващия ден „раздаваше наказания“, ако не бяхме на работните си места в 9 часа!

Добре, че фестивалът беше в летния период, когато другите професионални задължения, които бях поел, не ми „пречеа“, защото беше ваканционно време. Казвам това, тъй като паралелно с учението и работата ми с филхармоничния хор, хор „Георги Кирков“ и методическия кабинет, бях и хоноруван музикален ръководител в Народния театър „Иван Вазов“. Беше ми интересно и полезно, защото се „потопих в кухнята“ на друго изкуство, което имаше много допирни точки с това, за което се подготвах. Възможността, която получих да контактувам с едни от най-големите български театрални майстори (тогава) като: Владимир Трендафилов, Ирина Тасева, Константин Кисимов, Марта Попова, Андрей Чапразов, Спас Славова (независимо от „дръпнатия“ й характер), Спас Джонев, Таня Масалитинова, Йордан Матев, Виолета Минкова, Любомир Кабакчиев и още много други (сигурно пропускам някои важни имена), както и с режисьорите Филип Филипов, Стефан Сърчаджиев, Моис Бениеш и др., значително разшири кръгозора на сценичната ми култура.

Въпреки величието им, и тогава и сега смятам, че голяма част от режисьорите недооценяват важната роля, която музиката може да играе в постановките им. Те не са осъзнали най-важното – на музиката трябва да се гледа като на равноправен с текста изразен компонент, а не като интермедия между отделните сцени или техен фон. Много роптаех, когато при оформянето на фонограмата се използваше забавна музика, написана по друг повод, която по същество нямаше пряка връзка със сценичното действие. Но понеже беше получила популярност в обществото, тя се третираше от режисьорите като „модерна“ или „придаваща съвременно звучене“! Чувствайки се „господари“ на спектакъла, те не желаеха да приемат професионалните препоръки, давани им доброжелателно от другите специалисти, участващи в постановката, от което губеха. Те много ми напомняха на някои диригенти, които смятаха за обидно да се съобразяват с подобни добронамерени препоръки, давани им от водещи артист-оркестранти, забравяйки че както концертното изпълнение, така и театралният спектакъл е резултат от колективните творчески усилия на много хора!

В театъра получих и първото си в живота административно наказание, макар че не бях виновен – тръгвайки за поредния спектакъл, в който имаше и хорово изпълнение, асансьорът в жилищната кооперация, в която живеях, блокира и закъсня за неговото начало. Добре че бях подготвил и „резервен вариант“, който заработил автоматично и всичко преминало „безаварийно“...

Маринова, а Вряра Иванова от класа на Аделина Колева по поп- и джазпеене бе отличена с бронзов медал (за високи творчески постижения).

► В надпреварата за Голямата танцова награда на София 2013 в раздел „Български танци“ Танцов състав „Жар“ при читалището грабна трета награда.

► От Десетия фестивал конкурс за инструменталисти, възпитаници на детските музикални школи, проведен на 30.03.2013 г., с отлично представяне са Константин Диков и Васил Иваники от класа по китара на Тинко Тодоров.

Честито на отличените!

Надежда Захариева, проф. Емил Янев и Иван Вълков, СБК, 3 април 2013 г.

Георги Йорданов изтъкна приносите на юбилея в музикалното изкуство и обществения живот

Китаристите Асен Хинов и Цветелина Брешкова

Културен афиш април

3 април 2013

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА

представя

В ЛАБИРИНТА НА ПЕТОЛИНИЕТО

12 интервюта с проф. Емил Янев от Иван Вълков

Начало 18.00 часа

Зала СБК

10 април 2013

Европейски музикален фестивал

Юбилеен концерт на акад. проф. Емил Янев

по повод 80 години от рождението му

с участието на: Хорово общество „Христина Морфова –

Български славеи“

Начало 19.00 часа

Зала „България“

11 април 2013

Концерт „Евъргрийните от 60-те“

на ученици от класа по поп- и джазпеене на Румяна Коцева

Начало 19.00 часа

ОКИ „Красно село“

12-13 април 2013

Участие на ученици от класа по китара на Тинко Тодоров

във Втори градски фестивал за поп-, рок-,

джазинструменталисти

Начало 18.00 часа

НЧ „Д. Динев“

17 април 2013

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА

представя ЕЛЕНА АЛЕКОВА

Начало 18.00 часа

Голяма зала БАН

21 април 2013

Класова продукция на ученици от класа

по поп- и джазпеене на Аделина Колева

Малък салон

27 април 2013

Годишна продукция на ученици от класа по пиано на

Евелина Костова

Начало 18.00 часа

Малък салон

27-28 април 2013

Участие на танцов състав „ЖАР“

във фолклорен фестивал „Българско надиграване“

Велико Търново

Поздравяваме

► Балетно студио „Красимира Колдамова“ участва в конкурса за Голямата награда на София 2013, раздел „Класически танци“, където в четвърта възрастова група получи Първа награда за изпълнение. Малката Белла Захариева бе отличена с Първа награда за солово изпълнение.

Красимира Колдамова си тръгна с Наградата за най-добра хореография.

► С Гран при и златен медал от IX Национален детско-юношески конкурс за музикално и танцово изкуство с международно участие „Орфеева дарба“ (под патронажа на Столична община) се завърна Вокален състав „Грамис“ при читалището. Гран при и златен медал за забавна и популярна музика (солово участие) получи и Михаела

Секретар НЧ „Д-р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 г.“
Светла СЛАВЕЕВА
Главен редактор: д-р Елена АЛЕКОВА
Художник: Костадин ЛЯНГОВ
Фотограф: Виктор ВИКТОРОВ
Адрес: София 1408, бул. „Витоша“ 109;
тел.: 952 25 78
Вестникът се разпространява безплатно